

Budapest, 1888. december 6. – Budapest, 1965. május 3.

Apja bőrdíszműves volt. A hat elemi elvégzése után faszobrásztanulónak szegődött, majd kőfaragóinas lett. Később magánúton két évig ipariskolát végzett. 1903. május 1-jén belépett a Szabadság Munkásképző Egyletbe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1907-ben kőfaragó szakmunkásvizsgát tett. 1907. október 20-án csatlakozott a Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetségébe (MÉMOSZ). Előbb a kőfaragó-szakosztály jegyzője, majd a szövetség központi felügyelőbizottságának az elnöke. 1908-tól a szakszervezet vezetőségi tagja, a Kőfaragók Szabad Szakszervezetének a titkára. 1925 és 1928 között a MÉMOSZ alelnöke, ezután 1938-ig elnöke. 1908-ban bevonták az Építőmunkások című szaklap szerkesztésébe. 1910-től a Népszava külső, 1918-tól belső munkatársaként rendszeresen jelentek meg cikkei, versei és novellái; rövidesen a politikai rovat vezetője lett. 1908-tól az angyalfüldi pártszervezet titkára, majd 1910-től az MSZDP fővárosi végrehajtó bizottsági tagja. Ekkortól függetlenített funkcionáriusként a Bokányi Dezső vezette budapesti kerületi munkásbiztosító-pénztárnál kapott tisztviselői állást. 1914-ben hátországi szolgálatra hívták be a 32. gyalogezredhez. 1917-től bekapcsolódott a közlekedési dolgozók szervezkedésébe, az október 20-án megalakult Villamos- és Helyiérdekű Vasúti Alkalmazottak Szövetsége ügyvezető titkára lett, egyben a Villamos című lap szerkesztője. Az 1918. júniusi általános sztrájk idején letartóztatták, a Margit körúti fogházba, majd a cinkotai katonai táborba vitték, ahonnan büntetőszázaddal Linzbe irányították. Innen megszökve 1918 októberéig bujkált. 1918 novemberében a munkástanács, 1919 áprilisában a Budapest VII. kerületi, majd a Budapesti Központi Forradalmi Munkás- és Katonatanács tagjává és jegyzőjévé választották. A Tanácsköztársaság alatt közigazgatási osztályvezető a Belügyi Népbiztosságon, a Tanácsok Országos Gyűlésének a küldötte és a Szövetséges Központi Intézőbizottság tagja. A kommün bukása után egy ideig bujkált, majd ismét a Népszava, valamint az Építőmunkások és a Bányamunkás című lapokat szerkesztette. 1920-ban letartóztatták és izgatásért – a Bécsből Landler Jenő által hozzá irányított kommunista röplapok miatt – egy év börtönbüntetésre ítélték. 1922-ben sajtó útján elkövetett izgatás vádjával újból bíróság elé került, 1923 decemberében kegyelemmel szabadult. 1922-ben a nagymarosi választókerületben az MSZDP jelöltjeként elindult a képviselő-választáson, de a szavazatok 36,55 százalékával alulmaradt az Egységes Párt jelöltjével szemben. 1926-ban a fővárosban az észak-pesti, 1931-ben a miskolci, 1935-ben a Budapest környéki és a szegedi választókerületben indult, de nem szerzett mandátumot. 1925-ben, az MSZDP XXIII. kongresszusán beválasztották a párt vezetőségébe. 1927. február 8-tól 1928 augusztusáig a központi párttitkárság ügyvezető titkára. 1931-től 1948-ig megszakítás nélkül tagja a szociáldemokrata párt vezetőségének. 1938-ban megbízták a párt főtitkára helyettesítésével, majd 1939 januárjában a pártválasztmány főtitkárrá választotta. Egyidejűleg előbb ideiglenesen, majd 1940-től véglegesen átvette a Népszava főszerkesztését is. 1942 júniusában a pártválasztmány, elítélve egyéni kezdeményezéseit a kommunistákkal való kapcsolattartásban, augusztusban felmentette a főtitkári tiszt alól. 1942-ben tagja lett a Magyar Történelmi Emlékbizottságnak. Részt vett a Magyar Front létrehozásában, s mint az intézőbizottság elnöke október 11-én másodmagával Horthy kormányzónak átadta a front memorandumát. A német megszállás után illegálitásba vonult. 1944. október 10-én a

Szociáldemokrata Párt nevében ő írta alá a két munkáspárt háború utáni együttműködéséről szóló megállapodást. 1945. február 19-én ismét a párt főtitkárává választották, tagja lett a politikai bizottságnak is. Február 18-án főszerkesztésében jelent meg újra a Népszava. Pártközi értekezlet döntése alapján 1945 márciusában a budapesti törvényhatósági bizottság elnöke lett, 1948 szeptemberéig látta el ezt a tisztséget, köztársasági elnökké választása után mondott le. Egyidejűleg a Budapesti Nemzeti Bizottság elnöke, az Országos Nemzeti Bizottság társelnöke, 1947-től ügyvezető elnöke. Az SZDP XXXIV. kongresszusán, 1945. augusztus 18-án megerősítették a főtitkári tisztségben. 1945. április 2-től az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselője, 1945. szeptember 6-tól a törvényhozás politikai bizottságának a tagja, majd a Nemzeti Főtanács póttagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei választókerületben ismét mandátumhoz jutott, és újra tagja lett a politikai bizottságnak is. 1947. augusztus 31-én korábbi választókerületében lett képviselő. 1945. november 5-től államminiszter, 1947. május 31. és 1948. augusztus 5. között miniszterelnök-helyettes, 1948. február 26-tól augusztus 5-ig iparügyi miniszter a koalíciós kormányokban. 1945-től a Somogyi Béla Társaság és a Magyar Újságírók Országos Szövetsége elnöke.

1947 végén–1948 elején közreműködött a két munkáspárt egyesülésének az előkészítésében és az egyesülést ellenző SZDP-vezetők pártból történő eltávolításában. 1948. június 14-től az egyesítés nyomán létrejött Magyar Dolgozók Pártja elnöke, emellett tagja lett a központi vezetőségnek, a politikai bizottságnak, a szervezőbizottságnak és a titkárságnak is. 1948. augusztus 3. és 1949. augusztus 23. között köztársasági elnök, ezt követően 1950. május 8-ig a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának az elnöke. 1948. augusztus 4-én lemondott mandátumáról, 1949. május 15-én ismét képviselővé választották. 1950. április 24-én hamis vádak alapján letartóztatták, a Budapesti Büntető Törvényszék november 24-én háborús bűntett, a demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés vezetése és folytatólagosan elkövetett hűtlenség miatt életfogytiglani fegyházbüntetésre ítélte, amit a Legfelsőbb Bíróság december 11-én jóváhagyott. Képviselői mandátumától is megfosztották. Vácott raboskodott.

1956. március 29-én – büntetése félbeszakításával – szabadlábra helyezték, június 11-én került sor a perújrafelvételi tárgyalására, és 27-én rehabilitálták. 1958-tól újra országgyűlési képviselő, 1963-tól haláláig az Elnöki Tanács, 1959. december 5-étől haláláig az MSZMP KB tagja. 1957-ben bekerült a Hazafias Népfront Országos Tanácsába. 1958-tól ismételten a Magyar Újságírók Országos Szövetsége elnöke. 1963-ig a Magyarok Világszövetsége elnökeként dolgozott. 1960-tól a Magyar–Szovjet Baráti Társaság Elnökségének a tagja. 1963-tól az Országos Béketanács alelnöke, majd elnöke, 1960 közepétől a Béke Világtanács tagja. Itt végzett munkáját Joliot-Curie-aranyéremmel ismerték el.